

gode og retfærdige, fordi de hyppigt ikke staa i noget passende Forhold til Værdien af de Ejendomme, paa hvilke de hvile.

Flertallet anser det for utvivlsomt, at Landstingets nysnævnte Forslag, efterhaanden som det bliver bedre bekendt, vil vinde almindelig Tilslutning i Befolkningen.

Folketingsudvalget erkender fremdeles, at Statskassen maa for den væsentligste Del af det Skattebeløb, der opgives, have Erstatning gennem ny Skatter, og Folketingets Forslag gaar ud paa, at hele Kompensationen tilvejebringes ved Formue- og Indkomstskat, medens Landstinget foreslaar Kompensation dels ved en Skat paa faste Ejendomme, dels ved Formue- og Indkomstskat.

Den almindelige Karakteristik, som bemeldte Udvalgs Flertal giver af de to Tings Forslag, er imidlertid ikke træffende. Det siges i Betænkningen S. 3—4, at Folketinget foreslaar hele Kompensationen tilvejebragt ved Formue- og Indkomstskat, medens Landstinget vil staffe Kompensation „gennem en Række af ny Skatter“.

De faktiske Forhold ere imidlertid følgende:

Folketinget vil **bevare** de 3 gamle Grundskatter (Gammelstat, Land- og Ligningsstat, Bygningsafgift) og paalægge en ny Skat (Formue- og Indkomstskat), — altsaa have 4 Skatter, medens

Landstinget vil **ophæve** de 3 gamle Grundskatter og erstatte dem med **een** ny Grundskat, nemlig Ejendomsstyld, og paalægge **een** ny Skat, nemlig Formue- og Indkomstskat, altsaa kun have 2 Skatter, saa at der efter Folketingets Forslag vil blive netop dobbelt saa mange direkte Statskatter som efter Landstingets.

Hvad nu angaar den af Landstinget foreslaaede Ejendomsstyld til Staten (1 Kr. 20 D. af hvert 1,000 Kr.s Vurderingsfum af faste Ejendomme), vil den, naar Hartkornet sættes til en Gennemsnitsværdi af 6,500 Kr. pr. Td. og naar de bygningsskattelystige Ejendommers Værdi sættes til 1,630,000,000 Kr., udgøre 4,881,000 Kr.,

medens de Skatter, der foreslaas ophævede, udgøre 10,276,000 Kr., saa at Landstingets Forslag i Virkeligheden er et Tilbud om at lade et aarligt Beløb af 5,395,000 Kr. af de paa faste Ejendomme hvilende Skatter **bortfalde**. Det er altsaa urigtigt, naar det i Folketingsudvalgets Betænkning hedder, at Landstinget „lægger en betydelig Skattebyrde“ (Ejendomsstyld) paa de faste Ejendomme, og naar det i Forbindelse dermed udtales, at dette er „uretfærdigt“. Det er i en Række gjort gældende, at de gamle Skatter hvile ulige paa de faste Ejendomme; naar det nu foreslaas at ligne dem paa et ensartet og rationelt Grundlag og derhos at nedsætte dem med mere end Halvdelen, kan dette ikke kaldes at paalægge dem en betydelig Skattebyrde, end mindre siges at være uretfærdigt.

Det turde være overflødigt her at gaa nærmere ind paa en Begrundelse af det rigtige og retfærdige i at kræve en moderat Ejendomsstyld af Jord og anden fast Ejendom. Flertallet skal derimod i et og alt tiltræde Folketingsudvalgets Ytringer om, at Grundlaget for Skattens Paaligning, Ejendommens Vurdering, bør være saa paalideligt, nøjagtigt og retfærdigt som muligt. Dette finder Udvalget, at nærværende Flertal ikke har naaet, og der rettes „faare væsentlige Anker“ mod de af Landstinget vedtagne Vurderingsregler.

Flertallet tror at kunne sige, at det ikke er muligt at opstille Vurderingsregler, mod hvilke der ikke kan rejses Anker. Det er maaste netop derfor, at Folketingsudvalget ganske afholder sig fra at foreslaa andre Regler end de af Landstinget vedtagne.

Men det har unægtelig overrasket Flertallet, at Udvalget ved at citere de af Landstinget foreslaaede Regler og kritisere disse, ikke har medtaget det Punktum, hvori Landstinget har nedlagt sin Hovedregel om Vurdering af Landejendomme, nemlig Ophævelseslovens § 2, 1ste Stykke, 2det Punktum, der lyder saaledes: